

06 Isus – un om ca nimeni altul

Isus – un om ca nimeni altul

Iată că am ajuns la Cel care este subiectul Noului Testament, și, spre care ne îndrumă de fapt toate cărțile Bibliei: Isus. Și mă apropii de acest subiect cu sentimentul că, oricât m-aș strădui, nu îl pot descrie destul de bine și că oricât ar fi să scrie cineva tot nu ar putea acoperi tot ce este El - după cum spunea evanghelistul Ioan, de ar fi să se scrie totul despre El “lumea însăși n-ar putea cuprinde cărțile scrise” (Ioan 21.25) - având intenția de a prezenta numai câteva aspecte care îl fac să fie net deosebit de orice altă mare personalitate din istoria omenirii. Isus este un om a cărui existență mulți s-au găsit să o pună sub semnul întrebării, deși despre el există mai multe mărturii decât despre Iulius Cezar. De ce oare tocmai să zică mulți că Isus nu a existat în mod real dacă nu pentru că El este atât de diferit de orice altă personalitate din istoria omenirii și în măsură să pună în încercătură pe orice om?

Mulți spun că a fost un mare învățător și un om cu o putere de atracție deosebită. Totuși El nu a fost un filosof și nu a înființat nici o școală de filosofie. Și nici nu a fost un revoluționar care să îndemne la o schimbare a ordinii sociale. A făcut miracole și i-a uimit pe oameni prin cuvinte cum nimeni altul nu a spus până la El și nici nu s-a mai întâlnit altul care să se poată compara cu El în ceea ce privește învățătura pe care o da.

Viața Lui este o succesiune de minuni alternând cu momente în care s-a arătat om în slăbiciune.

La începutul vieții a trebuit să fie dus în Egipt pentru a nu fi ucis de paranoicul și crudul Irod, care se temea că Mesia cel vestit de profeți ar putea să-l răstoarne de pe tron. Apoi a crescut la Nazaret, o cetate cu renume prost, în familia unui tâmplar (v. Mat. 2.23 și 13.55-57). După un număr de ani în care nu este consemnat nimic remarcabil în legătură cu el, a venit mărturia deosebită pe care a dat-o despre el profetul Ioan Botezătorul, ceea ce a marcat începutul lucrării lui publice și i-a atras la el pe primii ucenici.

Mesajul lui către cei cărora le predica este rezumat în evanghelia după Matei în cuvintele: “pocăiți-vă, pentru că s-a apropiat împărăția cerurilor”. Ce înseamnă de fapt această “pocăință”? Potrivit cu semnificația termenului din limba greacă, în care a fost scris Noul Testament, aceasta înseamnă o schimbare a modului de gândire, ba chiar mai mult decât atât: o schimbare de ființă, după cum i-a spus cărturarului Nicodim: “dacă cineva nu este născut din nou nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu” (v. Ioan 3.5). Această schimbare de ființă nu este nicidecum prezentată ca fiind obținută prin eforturile omului, prin exerciții intelectuale, prin meditație sau concentrare, cum propun yoga și budismul, de exemplu, ci, așa cum este prezentată, este ceva la care omul însuși nu are nici o contribuție, după cum nu poate avea nici o contribuție la nașterea lui fizică. Și această predicare, potrivit cu ceea ce spun evangheliile era însoțită și de multe vindecări miraculoase ale unor bolnavi de cele mai diferite boli. Dacă nu ar fi fost acele miracole, de ce oare l-ar fi urmat oamenii pe unul despre care se știa că este fiul unui tâmplar, care nu urmărea nici un fel de școli și nu avea o poziție care să impună respect în societate și care, oricum, le spunea niște lucruri pe care nu le înțelegeau mai deloc, lucruri diferite de tot ce le spuneau persoanele cu autoritate din societate?

Oamenii erau atât de impresionați de ceea ce făcea și spunea El încât gândeau că era Mesia, trimisul Domnului, care avea să elibereze poporul Israel de sub dominația națiunilor și să înființeze acea împărăție despre care profeții spuneau că nu va avea sfârșit. Și ce le-a spus El atunci mulțimilor? Nu le-a promis fericirea, nici nu i-a îndemnat să pună mâna pe arme pentru a schimba starea lucrurilor, ci le-a spus care sunt condițiile pentru ca cineva să se poată bucura de acea împărăție. “Ferice de cei săraci în duh, pentru că a lor este împărăția cerurilor” (v. Mat. cap. 5). Adică cum? Ei se gândeau la lucruri mărețe, dar împărăția la care se gândeau ei avea să fie a celor “săraci în duh”, adică tocmai a celor care nu au idealuri mărețe, ci a celor care nu consideră că sunt deosebit de capabili sau că li se cuvine ceva deosebit de bun. “Ferice de cei ce plâng pentru că ei vor fi mângâiați”. Cum? Când orice om important din istorie a dorit să fie urmat de oameni puternici și hotărâți, iar plânsul nu exprimă decât neputința? Iată cineva care nu le-a cerut celor care îl urmează să fie capabili, puternici și curajoși! Și apoi, la fel de neobișnuit: “ferice de cei blânzi pentru că ei vor moșteni pământul”. Când, în acea vreme, ca și pe tot parcursul istoriei, știm că cei mai puternici au reușit să stăpânească pe pământ impunându-se prin forță. Dar el spune că cei blânzi vor moșteni, deși știm că până și atunci, când este vorba de o moștenire, se ajunge la conflicte, în care blândețea nu ajută pe nimeni să câștige. Aceasta înseamnă că acei oameni blânzi se vor putea bucura de moștenire numai pentru că Cineva puternic le-o garantează ... Și, parcă pentru a reteza definitiv orice gânduri de mărire și de succes în plan social-politic ale celor care l-ar urma, au venit cuvintele: “fericiți sunteți voi când vă vor defăima și vă vor persecuta și, mințind, vor spune împotriva voastră orice lucru rău, din cauza Mea”. Adică va fi o împărăție, dar mai întâi le-a spus despre persecuții și suferințe - exact contrariul la ce așteptau mulțimile. De ce oare? Când cei mai mulți lideri, chiar știind că cei care îi vor urma vor avea de suferit și că puțini dintre ei vor ajunge să se bucure de o viață mai bună, prezintă întâi lucruri strălucite pentru a-i atrage pe cât mai mulți după el?

El le-a spus ucenicilor săi “Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor”, deci nicidecum nu i-a îndemnat la a câștiga o poziție în societate impunându-se prin forță, cum au făcut mulți lideri politici. Și cu privire la calitățile necesare pentru a ajunge în “împărăția lui Dumnezeu” - deci nu o împărăție a lui Israel, cum gândeau ei -, le-a spus că dacă dreptatea lor nu o va depăși pe cea a fariseilor și a cărturarilor nu vor intra nicidecum. Aceasta în condițiile în care fariseii și cărturarii erau considerați niște adevărați campioni ai moralității, unii din punct de vedere al vieții practice arătate, iar ceilalți din punct de vedere al învățăturilor lor. El da niște standarde morale pe care nimeni nu ar fi îndrăznit să le prezinte, care depășeau cu mult regulile de comportament date în legea pe care evreii o primiseră prin Moise, standarde morale pentru atingerea cărora este într-adevăr nevoie de un om cu totul nou. Și, cu toate că predica niște standarde morale foarte înalte, El nu se izola în locuri pustii, nu era un ascet, ci trăia în mijlocul oamenilor și nu se ferea să vorbească nici cu cei cu cea mai proastă reputație din societate - “vameșii și păcătoșii” Prin aceasta el își atrăgea ura autorităților religioase, care se simțeau subminate de acel om care spunea că a “venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” și că ei, cei mari, sunt niște ipocriți care “leagă poveri grele de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște” și așteaptă ca oamenii să îi onoreze și să li se închine.

Mesajul lui este total diferit de al oricui a avut ceva de vândut pe tot parcursul istoriei. Cine a mai spus vreodată: “cine nu-și ia crucea sa și vine după Mine nu este vrednic de Mine” (Mat. 10.38) ? Când crucificarea era pedeapsa aplicată pentru pirați, tâlhari și sclavii revoltați, cei de

pe cea mai de jos treaptă a societății și cel care își lua crucea mergând spre locul de execuție știa că nu mai avea de așteptat nici o bucurie pe pământ, ci doar o moarte chinuitoare?

Ce altceva putea să însemne acest mod de a vorbi decât că acel om nu căuta să îi atragă pe alții pentru că avea nevoie de forța lor pentru a-și atinge scopurile? Și dacă nu avea nevoie de oameni pentru forța lor, atunci de ce îi căuta? Singura explicație posibilă este doar aceea pe care o dau evangheliile, că îi căuta din iubire. Și deplângea starea lor rea înaintea lui Dumnezeu. Îi căuta pentru că le dorea binele: “veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și eu vă voi da odihnă” (v. Mat. 11.20-30). Nu venise pentru a le lua ceva, nu le cerea să facă eforturi deosebite pentru a obține ceva, ci venea cu o ofertă nemaiîntâlnită, cu o ofertă pentru oamenii obosiți și zdrobiți de poveri ...

Știa bine că ceea ce făcea și spunea El stârnea gelozia autorităților religioase din Iudeea. Și, în mai multe rânduri, le-a spus ucenicilor săi că avea să fie crucificat la Ierusalim. Și nici chiar cei care L-au urmat cel mai îndeaproape nu L-au înțeles, ci, după cum spun evangheliile, L-au urmat având gânduri și speranțe cu totul diferite de ceea ce implica drumul Lui. De ce oare a mers pe acea cale, dacă nu pentru că, într-adevăr, după cum a spus, știa că avea să și învieze, dacă nu ar fi fost adevărat ceea ce a spus despre sine: “Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci Eu o dau de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10.17-18).

Cu privire la misiunea Lui, El a spus clar că “bobul de grâu căzut în pământ, dacă nu moare rămâne singur, dar dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12.24), adică, dacă ar fi rămas în viață pe pământ, ar fi fost singur, dar după moartea Lui se va putea produce acea transformare de ființă a oamenilor – “nașterea din nou”, care va fi rod pentru Dumnezeu Tatăl. Dacă poporul Israel a fost ales, pus deoparte dintre toate națiunile, așezat într-o țară bună și ocrotit de Dumnezeu, în schimb, poporul celor născuți din nou va suferi și va fi persecutat în această lume, dar, în final, Dumnezeu le va asigura un loc în împărăția pe care o va înființa. După ce profetul Isaia a rostit clar din partea lui Dumnezeu sentința “terminați cu omul” (Isa. 2.22), urmarea normală este crearea omului “născut din nou”, care este în acord cu gândurile lui Dumnezeu. Dacă prima creație a început pe pământ cu crearea unui mediu cât mai favorabil vieții (care în zilele noastre a ajuns să fie poluat și deteriorat prin activitatea omului), iată că avem în aceasta o a doua creație care începe cu crearea omului după inima lui Dumnezeu într-o societate care este contrară voiei lui Dumnezeu, într-un mediu ostil, ca acel om să aștepte plin de speranță venirea lui Isus cel înviat, care va aduce și schimbarea tuturor lucrurilor.

Dacă acestea nu ar fi adevărate, atunci de ce ar fi mers Isus la moarte, când știa bine că nu va câștiga nimic în lume prin acea purtare și acele cuvinte? Dacă acest om nu ar fi – oricât de incredibil pare și de imposibil de explicat logic este –, în același timp, și Dumnezeu, și dacă nu ar fi înviat, atunci ce sens ar fi avut acea viață a lui pe pământ, trăită așa cum ne-o descriu evangheliile? Și cum ar putea inventa cineva o poveste atât de incredibilă, care nu se aseamănă cu nici o alta din istoria omenirii și care nu face nimic altceva decât să condamne toată societatea ca sistem economic și social-politic?

Să vedem și mărturia unui om remarcabil despre Isus. Ce a spus spre sfârșitul vieții sale omul care mai înainte spusese că “Dumnezeu este de partea batalionului cel mai puternic” - Napoleon Bonaparte. Când cel care fusese Împăratul francezilor se afla în exil pe insula Sfânta Elena, prietenul lui necredincios, generalul Bertrand consemna ceva din meditațiile lui: “Cunosc oamenii și vă spun că Isus Hristos nu este un om. Unele minți superficiale ar putea vedea asemănări între Hristos și întemeietorii de imperii și zeii altor religii. Dar nu există asemănare. Între creștinism și orice altă religie este o distanță infinită.

Întemeietorilor oricărei alte religii le putem spune că nu sunt dumnezei, nici agenți ai Divinității, ci doar misionari ai falsității, făcuți din același lut ca și ceilalți muritori. Le putem spune că sunt cu toate pasiunile și viciile omenești, de care nu se pot despărți. Templele și preoții lor le proclamă originile. Așa îi va vorbi conștiința oricui cercetează zeii și templele păgânismului.

Păgânismul nu a fost niciodată acceptat ca adevăr de înțelepții Greciei ca Socrate, Pitagora, Platon, Anaxagoras sau Pericle. Dar, pe de altă parte, cei mai mari intelectuali de după Hristos au avut o credință vie și practică în învățăturile evangheliei; nu numai Bossuet și Fenelon, care sunt predicatori, ci și Newton, Leibnitz, Pascal, Corneille, Racine, Charlemagne și Ludovic al-XIV-lea.

Păgânismul este lucrarea omului, în care se poate vedea imbecilitatea noastră. Ce anume știu acești zei mai mult decât alți muritori? Acești legislatori greci sau romani? Acest Numa sau acest Licurgus? Preoții Indiei sau cei din Memfis? Confucius sau Mahomed? Absolut nimic. Au adus o confuzie totală în moralitate. Nu este nici unul dintre ei care să fi spus ceva nou cu privire la destinul nostru viitor, cu privire la suflet, la esența lui Dumnezeu sau la creație. Intrați în sanctuarele păgânismului și veți găsi un haos perfect, o mie de contradicții, imobilitatea sculpturilor, divizarea și ruperea unității, împărțirea atributelor divine, mutilate sau negate în esența lor, sofisme ale ignoranței și îngâmfării, festivități întinate, care împodobesc necurăția și urâciunea ... Onorează aceasta pe Dumnezeu sau Îl dezonoarează? Putem oare compara aceste religii și acești zei cu creștinătatea?

În ceea ce mă privește, eu spun că nu. Și chem tot Olimpul la judecata mea. Judec dumnezeii și sunt departe de a mă prosterna în fața chipurilor lor deșarte. Zeii și legislatorii Indiei, Chinei, Romei și Atenei nu au nimic care să mă copleșească prin măreție. Nu sunt nedrept față de ei, ci dimpotrivă, îi apreciez pentru că le cunosc valoarea. Fără-ndoială că acei prinți a căror existență s-a înscris în memorii ca o imagine a frumuseții și ordinii au fost oameni deosebiți. Dar în Licurgus, Numa și Mahomed văd numai legislatori, care, având cel mai important rol în stat, au căutat cea mai bună soluție pentru problemele sociale, dar nu văd în ei nimic divin. Și nici ei înșiși nu au ridicat asemenea pretenții. În ceea ce mă privește, îi recunosc pe acești zei și pe acești oameni mari ca fiind asemenea mie. Ei au avut un rol important în vremea lor, cum am avut și eu, dar nimic nu arată la ei un caracter divin. Dimpotrivă, sunt numeroase asemănări între ei și mine, scăpări și erori care îi așează alături de mine în umanitate.

Cu Hristos este altfel. Orice lucru cu privire la El mă uimește. Spiritul Lui mă copleșește și voința Lui mă pune în încurcătură. El este într-adevăr o ființă cu totul deosebită. Ideile Lui, sentimentele Lui, adevărurile pe care le vestește și modul Lui de a convinge nu se pot explica nici prin organizare omenească nici prin natura lucrurilor. Nașterea Lui, istoria vieții Lui și profunzimea învățăturii Sale, care abordează cele mai mari dificultăți și oferă cea mai admirabilă soluție; evanghelia Lui, apariția Lui, împărăția Lui, felul cum a străbătut epocile și teritoriile, totul este pentru mine o minune, o taină de nedescifrat, care mă cufundă într-o reverie din care nu mă pot sustrage. Este un mister care stă înaintea ochilor mei și pe care nu îl pot nega, dar nici nu îl pot explica. În aceasta eu nu văd nimic omenesc.

Cu cât mă apropii mai mult și cu cât cercetez mai atent, văd că totul este înalt și rămâne măreț, de o măreție care mă copleșește. Religia Lui este o descoperire de la o inteligență care în mod sigur nu este a unui om. Este o originalitate profundă, care a creat o serie de cuvinte și maxime necunoscute până atunci. Isus nu a împrumutat nimic din științele noastre. Nimeni nu poate găsi nicăieri altundeva un exemplu pentru viața Lui sau ceva care să imite viața Lui. El nu este un filozof pentru că înaintează prin miracole; și chiar de la început, ucenicii Lui L-au adorat. El a convins mult mai bine făcând apel la inimă decât prin demonstrații de metodă și logică. Nu le-a impus nici un fel de studii pregătitoare sau știință de carte. Toată religia Lui constă numai în credință.

De fapt, științele și filozofia nu sunt de nici un folos când este vorba despre mântuire, iar Isus a venit în lume pentru a dezvălui tainele cerurilor și legile Duhului. El nu are a face cu nimic altceva decât cu sufletul și sufletului el îi aduce evanghelia. Îi este îndeajuns să aibă sufletul și sufletului îi este îndeajuns să-L aibă pe El. Înainte de venirea Lui sufletul nu era nimic, iar materia și timpul dominau lumea. La vocea Lui totul este pus în ordine și știința și filozofia devin chestiuni secundare. Sufletul și-a recucerit suveranitatea. Orice eșafodaj scolastic se năruie ca o clădire în ruină în fața unui singur cuvânt: credință.

Ce Stăpân și ce cuvânt care poate produce așa o revoluție! Cu ce autoritate i-a învățat El să se roage! El și-a impus credința, și, până acum, nimeni nu a fost capabil să-L contrazică, în primul rând pentru că evanghelia conține cea mai pură moralitate, apoi pentru că învățătura cu privire la cele necunoscute este că există ceea ce nici un ochi nu poate vedea și nici un raționament nu poate pătrunde. Cine este nebunul care îi va spune «Nu» călătorului temerar care povestește despre vârfurile înghețate până la care numai el a avut curajul să meargă? Hristos este acel călător temerar. Sigură că unii pot să nu creadă, dar nimeni nu se poate aventura să spună că nu este așa”.

clickbible.org